

naložiti se zvýšenými dávkami podle zák. čís. 26/29 sb. z. a n., nýbrž plyne z toho pravý opak. Jinak však ještě zdůrazniti, že zák. čís. 125/31 sb. z. a n. neobsahuje podobný předpis jako § 118 odst. 2 a odst. 3. zák. čís. 26/29 sb. z. a n. a zákaz ustanovený pro určitý výjimečný a přechodný předpis § 177 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. nelze tedy vztahovati na zvýšení dávek pensijního pojištění přiznané zákonem čís. 125/31 sb. z. a n., když nový zákon (čís. 125/31 sb. z. a n.) nějaké omezující ustanovení na nové zvýšení dávek nerozšířil (§ 177a). Nejvyšší soud nemohl proto setrvati na právním názoru, vysloveném ve svrchu cit. rozh. čís. 14344.

Čís. 14636.

Do opatření učiněných za nesporného řízení je rekurs vyloučen.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, R II 451/35.)

V řízení o stanovení náhrady za vyvlastněné pozemky (zák. čís. 30/78 ř. z.) navrhla stěžovatelka »Místní dráhy O. — V., by okresní soud předložil spisy ihned rekursnímu soudu k rozhodnutí o její stížnosti do výše náhrady, protože prý rekursní lhůta již uplynula. N i ž š í s o u d y návrhu tomu nevyhověly, rekursní soud z těchto důvodů: Návrh stěžovatelčin, aby řízení, jímž byla stanovena náhrada za vyvlastněné pozemky, bylo prohlášeno za feriální a spisy byly předloženy rekursnímu soudu v soudních prázdninách, by rozhodl o stížnosti do výše náhrady, prvý soud zamítl. Ustanoviti výši náhrady za vyvlastněné pozemky je nade vší pochybu výrazem řízení nesporného (§ 24 zák. čís. 30/78 ř. z.). Ani nesporný patent z r. 1854 (§ 7), ani žádný jiný zákon (tedy ani zákon čís. 30/78) až do vydání jurisdikční normy a civilního řádu soudního v r. 1895 neprohlašoval záležitosti řízení nesporného za věci prázdninové, právě naopak. Vždyť ještě čl. XXXVI. uv. zák. k c. ř. s. v původním znění prohlašuje věci nesporného řízení (vyjma knihovní a konkursní) za prázdninové jen pro případ, že by průtahem některého opatření mohla pro některou stranu nastati újma. Teprve zák. čís. 23/28 sb. z. a n. ustanovil, že některé věci řízení nesporného jsou prázdninové a ustanovení toto částečně změnil zák. čís. 100/31 sb. z. a n. Neprávem dovozuje tedy stěžovatelka, že zák. čís. 100/31 nezměnil nic na povaze řízení dle zák. čís. 30/78 jako věci feriální, když ani nesporným patentem ani pozdějšími zákony, zejména však také zák. čís. 30/78 samým nebylo vysloveno, že řízení to je považovati za věc prázdninovou.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y :

Dovolací rekurentka žádala, aby okresní soud předložil spisy ihned rekursnímu soudu k rozhodnutí o její stížnosti, protože prý lhůta rekursní již uplynula. Šlo jí tedy o to, aby okresní soud učinil opatření bě-

hem řízení. Jestliže okresní soud tomuto návrhu nevyhověl, šlo zase jenom o jeho opatření během řízení a proti takovému opatření je rekurs jako opravný prostředek v pořadí instančním vyloučen. Na povaze soudního rozhodnutí jako formálněprávního opatření se nic nezměnilo důvody, ze kterých navrhovatelka ono opatření žádala a ze kterých okresní soud je odepřel. Rozhodným zůstává jenom výrok soudního rozhodnutí a jenom jeho výroku možno odporovati rekurse, nikoli také jeho důvodům. Nesejde tedy ani na tom, že oba nižší soudy své odchýlné stanovisko vůči navrhovateli opřely o to, že prý nejde o věc feriální. Tato otázka byla v oněch usneseních řešena jenom teoreticky, nikoli však s účinkem právní moci pro toto řízení, k čemuž by mohlo dojíti teprve, kdyby mělo být rozhodnuto o včasnosti rekursu odpůrcova, kdyby k němu skutečně došlo; to by ovšem musilo naléztí výraz ve výroku, jímž by byl rekurs buď jako opožděný odmítnut nebo věcně vyřízen. Nebyl-li přípustný rekurs do usnesení prvního soudu, není přípustný ani do usnesení soudu druhé stolice.

Čís. 14637.

K § 34 zák. čís. 100/31.

I v nesporném řízení lze doplniti rozhodnutí podle § 419, 430 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 24. října 1935, R I 1072/35.)

Stěžovatel učinil podáním ze dne 9. dubna 1935 u prvního soudu návrh, aby odevzdací listina byla doplněna ve smyslu předposledního odstavce čís. 4 dohody (»Uebereinkommen«) pojaté do zápisu o projednání pozůstalosti ze dne 11. září 1925, týkajícího se zaknihování čekacího práva stěžovatelova, a aby toto zaknihování bylo provedeno. Soud první stolice vyhověl první části tohoto návrhu a povolil doplnění odevzdací listiny v ten smysl, že může být vloženo a poznamenáno čekací právo stěžovatelovo v příslušných knihovních vložkách. Rekursní soud návrhu nevyhověl. Důvody: Protokol ze dne 11. září 1925 obsahuje toliko v dodatku, že může dojít ke vkladu vlastnického práva pro Janu G-ovou ve vyznačených vložkách, bude-li mezi jiným poznamenáno čekací právo na těchto nemovitostech pro Maxe G-a. Tento dodatek nebyl pojat do odevzdací listiny. Přijímatelka nemovitostí Jana G-a popřela, že při tehdejších pozůstalostním jednání došlo k ujednání ohledně čekacího práva Maxe G-a. Poněvadž z protokolu o pozůstalostním jednání dohoda tohoto obsahu není zřejmá, není tu podkladu pro žádané doplnění. Čekací právo předpokládá také již pojmově úmluvu o případné fideikomisární substituci, poněvadž samo o sobě není samostatným právem, nýbrž toliko výronem substituce. O ní neobsahuje však protokol o pozůstalostním jednání vůbec nic.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení potud, že se odevzdací listina doplňuje slovy »bude-li mezi jiným poznamenáno čekací právo pro Maxe G-a.